

imellem, ikke i nogen væsentlig Grad er forandrede siden da. I 1921 bøjede Regeringen af; nu er den naaet til en Erkendelse af, at man ikke den Gang skulde have bøjet af i Forhandlingerne med Rusland, og jeg anerkender, at Regeringen derved har tilkendegivet i hvert Fald paa eet Omraade, at den er villig til at tage under Overvejelse, hvad der kan gøres for at fremme dansk Erhvervsliv. Traktaten er udelukkende af økonomisk Art — det sagde den højtærede Udenrigsminister selv —, den havde ikke nogen politisk Karakter, det var en Overenskomst, der her er Tale om, angaaende rent økonomiske Forhold. Regeringen vil vel sige i sin Motivering, at Forholdene har forandret sig fra 1921 til nu paa en saadan Maade, at Regeringen kan have skellig Grund til nu at fremme en Overenskomst, medens Regeringen den Gang ikke vilde fremme en saadan. Hertil er imidlertid det at sige, at den tidligere Udenrigsminister, som den Gang førte Forhandlingerne og lod dem falde, fremdeles er af den Anskuelse, at Forholdene i Rusland er saaledes, at man ikke skal tilvejebringe nogen Traktat. Derved skal jeg imidlertid ikke opholde mig videre; jeg skal ikke drille den høje Regering, fordi den er kommet til Sandhedserkendelse og har taget det Standpunkt nu at fremme en Overenskomst med Rusland for derved om muligt at bedre danske Erhvervsforhold.

Men det er ikke tilstrækkeligt at komme til Erkendelse paa et isoleret Omraade vore økonomiske Forhold vedrørende Ruslandstraktaten vil utvivlsomt byde os Fordele, som vi ikke vilde opnaa i vor Samhandel med Rusland uden Traktat. Traktaten byder os en Chance, som maa tages med. Men naar man ser paa den Udvikling, hele det danske økonomiske Liv har taget, kan man ikke i fjerneste Maade være i Tvivl om, at man ikke kan blive staaende ved at gennemføre en Traktat med Rusland. Derfor vil jeg rette mine Ord til den højtærede Stats- og Finansminister og spørge ham, om Regeringen har andre Planer for, om ikke Regeringen nu er kommet til Erkendelse af, at det er paa høje Tid at træffe Foranstaltninger til at raade Bod paa den Vanskelighed, som nu bliver større og større, ved at vor Handelsbalance Maaned for Maaned forringes.

Jeg skal ikke trætte det høje Ting med Tal, jeg skal gøre mine Bemærkninger saa kortfattede som muligt, ikke mindst af Hensyn til Tiden; men jeg

vil dog pege paa, at Statens statistiske Efterretninger, som paa en Maade er Regeringens egen Bulletin, sidst oplyste, at vi i 1907 havde en Nationalgæld til Udlandet paa 587 Mill. Kr.; i 1920 var den 800 Mill. Kr.; den var under Krigen bragt ned til at være Nul, vi havde endda Penge til gode i Udlandet; og i Juni 1923 er Nationalgælden 1 100 Mill. Kr. Men hvad værre er: I de første 4 Maaneder af 1923 har vi haft en Handelsunderbalance paa 156 Mill., og i April 1923 har vor Handelsunderbalance været 52 Mill. Kr. Nu skal man selvfølgelig ikke fæste sin Opmærksomhed ved en enkelt Maaned; der kan være visse Omstændigheder, som gør, at en enkelt Maaned ser værre ud end de andre Maaneder, og man kan derfor ikke tage en enkelt Maanedes Import og Eksport frem og drage sikre Slutninger deraf. Men man kan af samtlige foreliggende Tal med Sikkerhed drage den Slutning, at det gaar ned ad Bakke for os Maaned for Maaned. Den umiddelbare Følge deraf er jo vor Kronens synkende Værdi. Fra i Gaar til i Dag har der været et stort Fald paa Børsen, et Pund Sterling koster i Dag 25 Kr. 42 Ø., betydeligt mere end i Gaar, en Dollar 5 Kr. 52 Ø.; svenske Kroner er helt oppe paa 146 Kr. 50 Ø., Tendensen var fastere ved Børsens Slutning end ved dens Aabning, og man kan vente en fortsat Stigning. For godt og vel et Aar siden var Forholdet af en helt anden Beskaffenhed; da kunde man købe en svensk Krone for mindre end 1 Kr. 20 Ø. og et Pund Sterling for under 20 Kr., og Dollarens Pris stod i Forhold dertil.

Nu ved jeg af Erfaring, at det er vanskeligt at rejse en saglig Debat med den høje Regering om det Spørgsmaal, her er Tale om; men netop den Omstændighed, at Regeringen nu er med til at fremme en Overenskomst med Rusland, giver mig dog noget Haab om, at det er muligt at faa Regeringen til at beskæftige sig ogsaa med vore økonomiske Forhold i videre Forstand. For mig staaer det saaledes, at Faren ved at fortsætte den økonomiske Politik, som Regeringen hidtil har gjort sig til Talsmand for og har praktiseret, er umiddelbart indlysende, og jeg kan paa mit Partis Vegne paa det stærkeste sige, at vi er bekymrede for at lade Tingene gaa fortsat, som de indtil dette Øjeblik er gaaet. Det gaar jo for hver Maaned ned ad Bakke; Underbalancen bliver større og større, og Gælden til Udlandet vokser Maaned for Maaned, og ingen kan være i Tvivl om, at saaledes som Forholdene nu